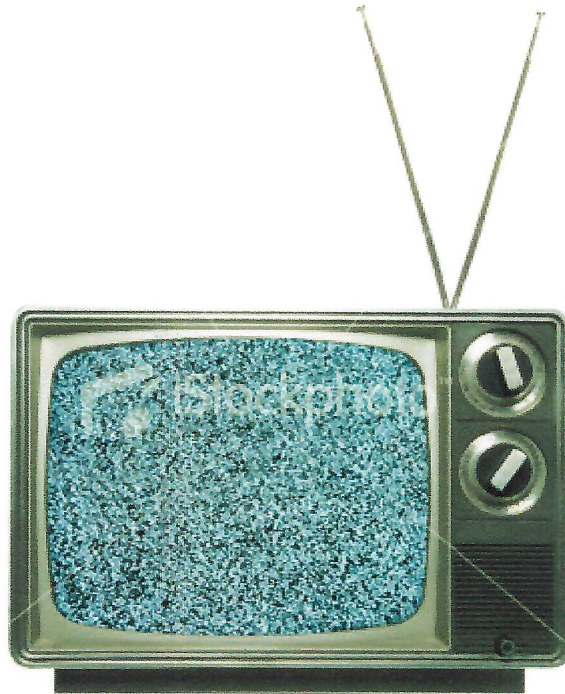

> הבלוג של shahf11

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

13 ביולי 2008, 4:14

ח. נגמל (כמעט) מהרגלי הצפיה הנלוזים.פורסם ב6 ביולי 2008, 11:05 בכללי

לאחרונה ח. מראה סימנים מדאיגים. הקשר בינו ובין הטלויזיה מחמל נפשו הולך ומתרופף. אני לא לוקחת את האחריות למצב על עצמי. משום, שאחרת ההתנתקות כבר הייתה קוראת לפני עשור. אך העובדה היא כזו: ח. קץ בתוכניות המשודרות בטלויזיה, בלווין, וביס מקס כאחת.

פרט למשחקי כדור למיניהם בהם היה נוהג ח. לבהות בעניין. היה ערוץ נוסף חביב עליו ערוץ ההסטוריה. (ללמדכם שח. אינו הטיפוס הרדוד שאולי אתם מדמיינים.) ובערוץ ההיסטוריה חביבה הייתה עליו כל סדרה העוסקת בקשר בין האדם לירח. שעות!!! שעות!!! ישב ח. בכורסתו הנוחה והביט בהתרגשות באדם הראשון הנוחת על הלבנה. "את חייבת לראות!!!" הוא קורא לעברי בהתרגשות.

בהתחלה הייתי מפילה כל מה שהיה בידי באותו רגע (ספר, סחבה, תינוק...) ואצה לראות מה החמצתי. לאחר הפעם החמישים העזתי לשאול בקול חורק מזעם. "לא ראינו את זה כבר בשבת?" אפילו המשפט הראשון של הקטנה היה "צעד קטן לאדם צעד גדול לאנושות..." וכך הנחיתה על הירח/לבנה/סהר (הגיוון בשמות הוא שתחשבו כאילו בכל פעם ראינו סוג אחר של נחיתה) הפך לריטואל קבוע בביתנו חלק מן ההווי.

סדרה נוספת החביבה על ח. בערוץ ההסטוריה היא סדרה העוסקת ברודנים וביניהם היטלר ותנועת המשוקצת. אומנם העם היהודי מצווה לזכור ולא לשכוח. אך העם היושב בביתנו נידון פשוט לזכור. היטלר הפך לחלק בלתי נפרד מהזכרון הקולקטיבי של דרי הבית. אני יוצאת לגינה ורואה בזוית העין מצעדים של פעילי התנועה ואת היטלר מצדיע בצניעותו האופיינית לעברם. אני עולה על יצואי לשנת הלילה והיטלר חזר 4 שנים אחורנית בזמן להגות את רעיונותיו המטורפים. וכך אין כמו היטלר בלילות. ואחר כך עוד מתפלאים שאני סובלת מביעותי לילה?

אך כפי שאמרתי בהתחלה. ח. עובר משבר ביחסיו עם הטלויזיה. לאחרונה אני רואה אותו חולף על פניה בלי אותו צורך בלתי נשלט ללחוץ על השלט על מנת לשמוע ברקע מילמולים חסרי פשר אשר כנראה מרגיעים אותו מטרדות יומו. שמת לי לב שהילדה יוצאת לעיסוקיה והוא

בוהה ב"הופ קטנטנים" ולא מעביר לערוץ החביב עליו (להלן ערוץ הירח). אפילו הסידרה "כולם אוהבים את ריימונד" החביבה עליו עד כדי התמכרות. לא עושה לא את זה. פרקים שלמים מוקלטים ביס מקס ואין להם דורש.

לא אשקר ולא אכחש. אם אומר שאני די שמחה ומאושרת מן המשבר ביחסים החד צדדיים. בדימויני כבר הפלגתי למחוזות בהם המשפחה מוצאת נושאי שיחה חדשים וטפלים שאינם דנים בחלל. אלא במציאות הקוסמית הפשוטה שלנו. כמובן שדימיון רדף דמיון ושוב ראיתי את בני הבית יושבים לעת ערב תחת המזגן הצונן. קוראים ספרים להנאתם ולבסוף מתקיים דיון ספרותי מרתק ומעורר השראה כזה שמותיר אותך עם טעם של עוד. אולי ננצל את הערבים השלולים להאזנה לנגינתה של הקטנה (אל תעירו לי על כך שהיא מכירה בדיוק שתי מנגינות. זהו פרט שולי וחסר משמעות בחלומי?) ח. מצידו לא תרם מידע וחצי מידע על מהות יחסיו החדשה עם הטלויזיה. מה שבהחלט מהווה גורם מעורר דאגה כשמדובר בח. ועוד הוסיף ח. על פשע כאשר קרא תגר על תוכניותיה היומיות של הקטנה. והטיף לה בעדינות למלא את עיתותיה הפנויים בדברים אחרים. (אל תשאלו איזה אחרים? אחרים.)

אך אתמול בצהריים. ליתר דיוק בשעה 13:00 שבה עטרה ליושנה. ח. נרגש ונרעש קרא לקטנה לבא ולצפות איתו בתוכנית מאד אבל מאד חשובה בערוץ ההסטוריה. "אבא ראיתי כבר את הירח. וגם את האיש עם השפם החצי גזור" היא עונה לו. נחושה לא להתפתות יותר לתוכניות שכאלו. "כדאי לך" הוא מנסה ברכות. "לא רוצה" מורדת הקטנה. "אז את לא אוהדת" שולף ח. את הקלף המשמעותי. הקטנה רצה לשמוע מה היא מפסידה(אך התמימות הזו...). וח. מסביר לה בכובד ראש כי בערוץ ההסטוריה יש תוכנית על קבוצתם הנערצת "הפועל תל-אביב". גם אני נוטשת את כל עיסוקי ורצה לחזות בפלא. "האם זה אומר" אני שואלת את ח. בתקווה "שהפועל תל אביב כבר הסטוריה? או שאורך הסרט יהיה ממש אבל ממש קצר ???".

שוב אני נתקלת בשתיקה זועמת. איבדתי אותם!!! השניים יושבים מרותקים לערוץ ההסטוריה. ועולם כמנהגו נוהג. שוב, שמחתי היתה מוקדמת.

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)